

la je napredno fronto, da bi zavzela trdnjavo katoliškega slovenstva. Zarjav, Kramer, Pucelj, Urek in kakorkoli se imenujejo ti poveljniki napredne fronte, so z velikim bobnom hodili okoli po Sloveniji ter vabili, klicali in prosili: »Hajd v napredno fronto pod Pribečevič-Radičevovo zastavo.« Bobnali so od shoda do shoda, klicali v boj zoper klerikalnega zmaja, ljudje pa so se jim smejali. Poveljniki napredne fronte so tu, toda vojske ni. Komandanti pribečevičanstva in radičevizma v Sloveniji so komandirali napad na klerikalne trdnjave v Sloveniji, pa ni bilo vojakov, ki bi ga bili izvršili. Naše ljudstvo ne zaupa nobenemu liberalcu, pa naj prihaja k njemu v

gosposki ali kmetski obleki, ker dobro ve, da je vsak strankarsko-organiziran liberalizem laž in hudobija. Če se gosposki in kmetski liberalci združijo, je nezaupanje ljudstva še večje, ker se ljudstvo z vso opravičenostjo boji, da mu bo združeni liberalizem napravil še večjo škodo. Bilanca napredne fronte v Sloveniji ob koncu leta 1928 je ta: Napredni generali so tu, toda vojakov ni. In še tisti maloštevilni, ki so se dali izpočetka omamiti od zvokov liberalne trompete, so postali nezaupni ter zapuščajo postojanke. Raste pa od dneva do dneva tista fronta, ki je edino upravičena v Sloveniji, to je fronta slovenskega katoliškega ljudstva.

ve, da je v vladi — bolj kot ne napoti. Čim se umakne, bo prostor za radičevce. Toda njemu je težko iti zopet s Pribečevičem. Bolje je s sedanjjo vlado.

Radičevci in Pribečevičevci gredo narazen? Ta politična zveza je bila tako nenaravna, da je bilo naprej mogoče vedeti, da ni stalna. Radičevci so uvideli, da je Pribečevič samo zaradi sebe z njimi in ne zaradi Hrvaške. Ker je zadnji čas skušal tudi denarno podporo dosedanjih radičevskih financirjev spraviti na — svoj mlin, so ga postali siti. Slovenski demokrati imajo nalog, pripraviti odhod Pribečeviča iz Zagreba. Ker je zavozil v Beogradu, ker je izgnan iz Zagreba, pride sedaj menda v Slovenijo, kjer se mu bo pa slabše godilo.

Hrvatje postajajo trezni! Razven nekaterih kričarjev je bilo itak že precej časa mirno med hrvaškim narodom. Hrvaško politiko komandirajo čifutski časnikarji, pa študenti in nekateri častihlepni politiki. Gospodarski in trezni politični krogi pa so začeli zadnji čas uvidevati, da to ne gre, da bi ti nepoklicani vodili hrvaško politiko in so zato posegli vmes. Javno že zavračajo prenapeteže in tako bomo preje, kakor upamo, prišli do tega, da se bo hrvaška politika zasukala v pravo smer. Angleški poslanik Kenard je te dni v tem smislu radičevcem pot pokazal, kakor sta se zmenila preje z dr. Korošcem.

Koliko je naša država dolžna? — Vsaka mlada država ima dolgove, pa v Evropi danes sploh ni države brez dolgov. Naša država pa je prinesla seboj precej tudi predvojnih dolgov, ne le srbskih, ampak tudi avstroogrskih. Svota vseh dolgov znaša 26 milijard 600 milijonov Din. Ako pomislimo, da je to dvakratni leti proračun naše države, potem vemo, da ta zadolženost še ni tako huda. Bila bi pa seveda veliko manjša, ako bi mi zadnja tri leta ne imeli tako slabe letine.

*

V DRUGIH DRŽAVAH.

Italijani pajek. V Italiji delajo zvesti hlapci Mussolinija. Delajo zvesto za njega in njegovo nasilno oblast. Zunanjo politiko vodi Grandi. To je pravi politični pajek. Prede in prede okrog Balkana in utrjuje svojo mrežo. Zdaj je šel tudi v Turčijo, da bi še njo pridobil za to. Ni pa se mu vse tako posrečilo, kakor recimo v Albaniji. Pa misli ta pajek, da res ni nikogar, ki bi preje to pajčevino strgal, predno bi se Mussolini po njej spustil in Jugoslavijo pohrustal. Naj le misli! Mi vemo nekaj drugega. Mi vemo, da bo pajka preje nekdo od zadaj vščipnil, predno bi se naprej podal. Zato zastoj na italijanska politična pajčevina okrog Balkana!

Francoska vlada za pravice katoličanov. Francoska vlada vstraja na tem, da naj se katoliškim redovom zopet dovoli naseljevanje v Franciji

POLITIČNI RAZGOVORI

Dobro razporeženi so sedeli o praznikih naši znanci skupaj, da so se porazgovorili.

»Politika pa nima nič praznikov«, je omenil župan.

»Pri nas v Jugoslaviji ima politika ravno deset let že praznik, pravega delavnika še ni bilo«, tako je za šalo rekel naš šaljivec, mislil pa je za res

»Imaš prav«, mu je pritrdil gospodar. »Samo, da ti prazniki politike v Jugoslaviji se mi zdijo kot nepretrgano popivanje in pretepanje. Kakor bi se fantje dajali, tako je eden zgoraj pa zopet spodej in še ne vidiš ne prav, kdo je močnejši, kdo je kriv, da jo je ta ali oni po grbi dobil. Mrtvi so že obležali v tem političnem pretepu, a še ni konca. Nekaj pa se zdaj vendarle godi, nekaj, kar se zgodi tudi po vsakem vaškem pretepu. Vsi začno popraševati: kdo je bil kriv? In tako se danes vsi v Jugoslaviji izprašujejo: kdo je bil vseh teh deset let kriv, da je trajal ves ta čas politični pretep? In oči vseh se obračajo v enega, črnega, s ciganskimi očmi in zlatimi zobmi ...«

»Ne imenuj ga! Preveč ga poznamo! Preveč se ga je imenovalo, preveč se ga je poslušalo«, tako je odločil župan. Šaljivec pa se ni dal, da bi ga ne imenoval. Zapel je po melodiji ciganske sirote: »Sirota jaz okrog blodim, ubog Pribečevič! Za zadnje vejo se lovim, pa ne pomaga nič!«

»Ta je ta! Res, peli bomo o njem, pa ta pesem bo pesem tuge za Jugoslavijo. On blodi: od centralizma, h kateremu je zapeljal Srbe, je zabločil k veleizdajstvu, h kateremu je nahujskal Hrvate, in zdaj, ko je spri brate, zdaj se lovi — na Davidoviča, staro grčo ob politični reki, kjer pa ljudi ne bo zanj rešitve. Za novo leto namreč naši liberalci in Pribečevičevi pristaši niso kupili le novega koledarja, ampak tudi novo politiko.

»Te pravzaprav niso kupili, ampak so si jo ukradli, ker denarja nimajo več«, mu je ugovarjal šaljivec.

»Pri njih odloča politiko — denar, ne načelo. Zdaj, ko pri Hrvatih ne

dobivajo več, ko bankam in veleindustrijam, ki so plačevale namesto državnega davka — davek naravnost liberalni stranki, ni treba tja plačevati, zdaj se je ustavila politična lajna liberalna in nobene prave viže ne spravi več iz sebe.«

»Tista bo še šla: »O, zdaj gremo, o zdaj gremo, nazaj nas več ne bo!«

»No, no«, je pokaral župan, »danes sta pa oba razposajena. Sta morda kaj veselega slišala!«

»Kako da ne bi! Pomislite, prijatelji! Mora, ki je ležala nad celo Hrvaško, ta mora je vržena ob tla in Hrvatje dihaajo svobodno in govorijo svobodno. Ta njihova beseda je zdaj pametna. Ta njihova beseda gre za tem, da preneha ta dolgoletni spor v Jugoslaviji. Ta njihova beseda kaže, da bodo sprejeli ponujeno roko v spravo in šli tudi oni, kakor je že šel naš voditelj dr. Korošec, na delo za boljšo bodočnost. Ne more biti več dolgo, ko se bodo tudi oni pokazali, da so drugačni, kakor jih je slikal Pribečevič, da so boljši, kakor so si mislili o njih Srbi. Danes se Hrvatje že v celoti, tudi radičevci, veselijo, da je skozi najbolj napeto dobo vodil državo dr. Korošec in jo je rešil notranjih bojov in zunanjih vojaških posredovanj, do česar vsega bi lahko prišlo vsled hujskanja gotovih politikov!«

»Kaj bodo pa zdaj liberalci«, je resno vprašal župan.

Prav hitro mu je odgovoril šaljivec: »Te bi bilo najbolje dati v špirit, da jih shranimo za svarilen zgled vsem potomcem v Jugoslaviji, kdo je bil prvih deset let največji škodljivec v državi!«

POLITIKA

V NAŠI DRŽAVI.

Davidovičev trud, da pride iz vlade. Že 14 dni si Davidovič prizadeva, da pride iz vlade. Že napove en dan, ko bo odločitev padla, kakor je to napovedal za preteklo soboto, dan je prišel in minil, ali — Davidovič je ostal v vladi. Sploh ni pustil na tem sestanku nikomur drugemu govoriti, le on je imel besedo. Davidovič

in da se jim vrnejo ugrabljena posestva. Ves napor sovražnikov katoliške Cerkve, bogatih liberalcev in združenih socialistov, ne bo nič pomagal. Pravica bo zmagala. Katoličani v Franciji so po svoji veliki politični moči prišli do lepih uspehov, ki se jih mi moramo veseliti.

V Avstriji so si zopet dobri. So pač pred odločnim nastopom dr. Seipla postali ponižni. Krščanski socialci v Avstriji so lahko veselili svoje politične zmage, ki se je bodo gotovo še lep čas veselili. Pač pa se je začel hud boj zoper socialiste, ki so pravi izkoriščevalci delovnega ljudstva.

Madžarski apetit je znan. Tudi političnega imajo velikega. Zda se začeli dobrikati Slovaki in Hrvatoma ter zopet zaslanjali o veliki Madžarski. Pa — naj le sanjajo!

Albanski kralj dobi medaljo. Vse, kar je bilo mogoče, mu je že znošil Mussolini v to ubogo Albanijo. Zda je našel še prostora za eno medaljo in tako je kralj Zogu I. prejel Anuncijske zvezde.

Angleški kralj ozdravel. Veščim zdravnikom se je vendar posrečilo, ohraniti angleškega kralja pri življenju. Zdravje se mu stalno boljša.

Papež dobi svojo državo? Od leta 1870 dalje traja nesporazum med sv. Stolicjo in Italijo, ki je papežu nasilno ugrabila njegovo deželo. Zda se pripravlja akcija, da bi vendar papež imel toliko sveta, da bi se neodvisno od druge države lahko gibal in občeval s katoliškim svetom tudi osebno zunaj Vatikana.

V južni Ameriki je že mir. Med državama Bolivija in Paraguay je že mir. Društvo narodov je posredovalo in takoj so se ustavile sovražnosti. Takoj od začetka bojev pa je bilo videti, da bi Bolivija bila zmagovalka. Ta ima namreč izredno močno zračno brodogradnjo, pa imenitno vojsko, ki jo je organiziral — nemški general.

Državljanska vojska v Afganistanu. Ta vojska pa je nekaj posebnega. Vlada Afganistana je preteklo leto prepotovala Evropo. Kar je tu videl, to je hotel vse doma vpeljati. Pa ni imel iste sreče, kakor Kemal paša v Turčiji. Narod se je vzdignil zoper svojega vladarja, ki je zbežal v neko trdnjavo. Za seboj ima le nekaj 10.000 zvestih vojakov, vse ostalo je proti njemu. V bojih po ulicah je padlo že več vodilnih mož, in med njimi tudi ministri in visoki uradniki. Kak bo konec te vojske, se ne da prerokovati. Baže je Rusija zada, ki narod hujska.

Rusija — strada. Ta dežela, ki bi lahko prehranila celo Evropo — pa strada kruha! Lakota je pa navadno dobro zdravilo. Ali bo tudi za Rusijo? Med voditelji boljševizma je vedno večji spor, med ljudstvom pa vedno večji odpor. Sveta Rusija, Bog te reši!

Nabirajte naročnike za naš mladinski list

„Naš dom“!

ZA NEDELJO

Naša pomoč je v imenu Gospodovem.

Še pred vojsko so spustili v pristanišču Belford na Irskem v morje pomorskega orjaka, velškanski parnik, ki je nosil ponosno ime »Titanik«. Splošno prepričanje je bilo, da bo vozila ta ladja po morju kakor ponosna kraljica, da ji ne bodo mogli nič tudi najljutejši viharji.

Pri stavbi tega parnika je bilo za: poslenih več sto delavcev. Med njimi so bili mnogi čisto pokvarjeni in popolnoma brezverni. Ti so napisali na steno ladje, da bi jezili svoje poštene in verne tovariše, razne umazanosti in celo bogokletne stavke. Eden n. pr. je napisal: »Celo Kristus ne more potopiti tega parnika.«

Nek katoliški uradnik na ladji »Titanik« je videl z lastnimi očmi te sramotne napise in je pisal svojim staršem v Dublin: »Prepričan sem, da ta parnik ne bo privozil v Ameriko radi teh bogokletnih napisov, s katerimi je popisan.«

Njegovi starši hranijo še danes to pismo kot spomin na svojega sina. Slutnja mladega uradnika namreč se je grozno izpolnila. »Titanik« ni dospel v Ameriko! Sredi morja, ponoči, ko je šumelo na njem najglasnejše veselje, je zadel ob ledeno goro ter se potopil, z njim pa stotine njegovih potnikov.

Zakaj ti pa danes to pripovedujemo? Te dni se poslavljamo od starega leta in stopamo v novega; zopet gre ladja našega življenja v morje, da napravi dolgo vožnjo, dolgo pot. In koliko jih gre na to vožnjo, kakor je šel »Titanik« — brez Boga.

Ko se obhajajo šumeče silvestrove prireditve, gledajo tako mnogi s ponosnim pogledom v bodočnost, govorijo samozavestno, kako si hočejo ustvariti v bodočem letu sami blestečo srečo. Govorijo, kakor bi imeli oni vso moč v rokah, pozabljajo, da je ves svet pred Bogom kakor rosna kapljica na veji, kaj šele posamezen človek. Če pa v novem letu ne gre vse tako, kakor so si mislili, če pride čisto drugače, če zadene ob njihovo življenje gora nesreče in bridkosti, kako so ti mogočni in glasni ljudje stiri, obupani, kako bežijo pred težavami življenja celo s samomorom.

Drugi, ko gledajo v novo leto in mislijo na srečo, jo hočejo najti po drugi poti, kakor pa po oni, ki jo kaže Bog. Saj jih je danes že veliko, ki mislijo, da je beseda o grehu, beseda o pravičnosti, beseda o čistosti, beseda o pravilnem, in vzglednem družinskem življenju v naših časih že zastarela, da je na potu človeški sreči in se za njo ne zmenijo več. Ravno na poti, ki jo je Bog prepovedal, mislijo najti svojo srečo. Pa, ali ne povzroči to tolikokrat žalostnega in usodnega brodoloma v človeškem življenju. Kakor je plaval »Titanik« po morju bajno razsvetljeno in je od

mevala iz njega godba, petje in smeh, a je prišel en grozen sunek, potem pa nesreča in smrt, tako tudi teče marsikateremu človeku življenje v lahkomišljenem veselju, v uživanju, v navidezni lepoti in sreči, a naenkrat: kaka žalost, kaka nesreča, kako uničena življenska sreča za vedno!

In če duša, popisana s strastjo, popisana z grehi, popisana z nizkim mišljenjem, nenadoma zadene ob mrzlo goro smrti, bogve, kam se pregreza, kaka je njena usoda.

Mi pojdemo v novo leto kot kristjani! Stopimo v novo leto s trdnim zaupanjem v Boga, ki ima preštet vsak las na naši glavi in ki nas hoče voditi kot najboljši oče. Želimo si srečo ob novem letu. Prav, kdo si je ne želi? A iščimo jo tako, kakor nam je pokazal Bog. Na dan novega leta nam kaže Cerkev božje smernice za življenje, a nam tudi kaže pot k pravi sreči, ko pravi, da naj živimo bogaboječe, trezno in pravično. Da živimo bogaboječe, glejmo k Bogu, in skrbno pazimo, kaj hoče od nas! Zivimo trezno, to je, resno, ne pogreznjeni v lahkomišljenost in v strast! Zivimo pravično, živimo v miru in v ljubezni s svojim bližnjim. S takim življenjem, ki hodi za božjimi smernicami, bomo zidali srečo sebi in drugim.

Naj bo naša zvezda vodnica v novem letu: »Naša pomoč je v imenu Gospodovem, ki je stvaril nebo in zemljo!« Ta zvezda nas bode dobro vodila!

— — —

Konec slave in uživanja. Človek, ki je iskal vso srečo življenja v uživanju in posvetni slavi, ki je strupeno napadal krščanstvo in nesramne blatil njegove nauke o resnem in čistem življenju, je bil nemški pesnik Heine, po rodu Jud. A sam je moral zelo bridko čutiti na lastni koži, kako je bil njegov življenski nazor grozno zmoten. Ko je začel se starati in bolehati, so ga začeli njegovi prijatelji zapuščati, vedno huje je lezel v bedo in revščino. Ko je bil že ves nesrečen, je šel nekega dne izstradam in slabo oblečen v neko pariško zbirko umetnin. Tam se je postavil pred kip boginje Venere, ki so jo imeli pogani za boginjo uživanja in naslade. Misli je v svoji zmoti, da bo pred tem kipom dobil tolažbo in uteho. A zgodilo se je ravno nasprotno. Zavedel se je on, od uživanja čisto bolan in izmozgan, od svojih starih prijateljev zapuščen in zavržen, vse sve je nesreče in je vzkliznil: »O največja nesreča, tvoje ime je Heine! Misli sem, da sem bog, sedaj sem — sem le bolan, zapuščen Jud.« Koliko drugim se tudi tako godi po njihovem lahkomišljenem življenju! Zali bog, da pa vse to toliko drugih ne izmodruje, da ne bi kakor zaslepljeni dirjali v svojo nesrečo!

Mehika. Pomenljiva slovesnost se je vršila v Mehiki, kjer so za katoliško vero tako žalostne razmere, na praznik Kristusa Kralja. Ta praznik so obhajali mehikanski katoličani s